

ביום חגו

מאת צבי אור

הם מאושרים ואומללים לעצמם ומ־
כוח עצמם".

עתה ראינו את המשורר מטפס
אל צוקיה הטרזשים, המעונים, של
האומה, נושק כנף סליחה החרוכה
ואומר דברה בפה מלא. אולי הוא
האחד שאמר דברה בלי להרגיש, כי
דרך על נחש". כן ראינוהו עומד ב־
שער, אחד נגד הרבים, בשם דברה
זה של האומה, גדולה רוחו של אדם
אם הוא מתייצב בשער לבדו מול
קהל מעריציו ואוהביו, בשם האמת
שבלב. כי שירת אמת חוק אחד לה
בשפיר העליון ובעמק הבכא.

הנה פילסתי לי מעבר בקהל החור־
גנים ואף נדחקתי לראש התור. ת־
סלח לי עזותי, בעוד ידי ריקות,
רוקנו חברי את דוכני־הפרחים, אס־
פתי את צרורי הקטן כפי יכולתי
ובאתי לומר לו תודה.

נרגשת, נבוכה מעט, סוקרת הר־
ספרות העברית את קומתו התמירה
של נתן אלתרמן ביום יובלו, את
הדמות שגדלה מרעות־הרוח אל ר־
עות־הרוח שליכדה לוחמים, אחר כך
תסב פניה אל קהל קוראיו ותמצא
אותם בשדות הרחוקים, במחנות הר־
אימונים, בין עולי האניות הנרדפות,
בין אנשי המחתרת והמאבק.

משהר נעורינו נהינו אחר חסיד.
העולם הגדול הרה אותו, הדברים
נולדו, התרחשו, פשטו צורה, ראינו
את תנועתם, לא ידענו את פשרה,
אך כשנתפעם לבו של המשורר ב־
אחד עם לבו של העולם, נולד הר־
שיר, מעשה־כישוף, או נגלה לעי־
נינו אפס קצהו של הסוד, אהבנו את
שירו של אלתרמן, שלבו נגע בלב
העולם.

עם של נבונים היינו ולא חסרנו
חכמה מפוייטת, המדהימה את הדעת
ואת האוזן, עוקבים היינו אחריה כ־
עקוב אחרי הלולין המפליא בלה־
טיו, שאתה יודע מראש כי יעלה ב־
שלום ויירד בשלום, אך חסרנו ב־
חינו, שלא גמלו עמנו חסדים יתי־
רים, את מכתב האהבה הראשון, הר־
יודע לומר: "תפילתי אחת והיא אר־
מרת — הא לך". ועל כן כשנתעט־
פה תפילה זו בכרקי־חכמתה, באב־
חות הרבה, לא הדהימה אלא שבתה
את הלב, קסמה וכשפה, אלתרמן שר
את שירו של דור־האוהבים.

ופליאה היא, לעולם השירה תפי־
לתיחיד, לא כל שכן שירת־אהבה,
אין אתה יודע סודו של אדם, ודאי
שאינך יודע מסתרו של המשורר,
אף כשדברו נשמע ברבים בעניינם
של הרבים, דומה כי פתק־אהבה הוא,
ששולשל בבלי־משים אל כיס־גל־
מתה של ההיסטוריה, גם כשהעמיקו
פרשנים חקר בשירתו וגילו בה י־
קות כלליות, לא הניחה לנו ההרג־
שה, כי על אף מידת האמת שבי־
השערות, אין לפטור את השערותנו
הקטנה בלא כלום, כנראה שזו אף
זו אמת.

ביילינסקי ניסה לפתור אחדות־ני־
גודים זו, "אין משורר גדול כשהוא
לעצמו ומכוח עצמו, ולא מכוח סבי־
לותיו שלו ולא מכוח חדותו שלו,
המשורר גדול לפי ששורשי סבלו־
תיו וחדותו העמיקו צמוח בקרקע
הציבור וההיסטוריה — ממילא הוא
עושה־רצונם ובאי־כוחם של החברה,
הזמן, האנושות, רק משוררים קטנים